

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **M. H.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Praha 1, Národní 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2019, č. j. 15 A 137/2019 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2019, č. j. 15 A 137/2019 – 26 (dále jen „napadené usnesení“), kterým byla zamítnuta jeho žádost o přiznání osvobození od soudních poplatků (dále též jen „žádost o osvobození“), kterou uplatnil v rámci své žaloby proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 16. 9. 2019, č. j. 10.01-000792/19-002.

[2] Městský soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, které stěžovatel uvedl ve své žádosti, respektive v prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce (dále jen „Prohlášení“): Stěžovatel konkrétně uvedl, že zůstatek na jeho bankovním účtu k datu 30. 9. 2019 činil 292 Kč, v srpnu 2019 mu byla přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – mimořádná okamžitá pomoc ve výši 2.200 Kč, a dále mu byla přiznána též dávka státní sociální podpory v podobě příspěvku na bydlení v částce 1.200 Kč měsíčně. Kromě těchto dávek však nemá žádný příjem, žije z částky odpovídající existenčnímu minimu, a nemá

tak prostředky k úhradě soudních poplatků. Rovněž poznamenal, že v domácnosti žije sám, jeho nezletilý syn (narozen X) s ním společnou domácnost nesdílí. Nemá žádné příjmy z podnikání, ani žádný majetek či úspory. V rámci svých závazků zmínil, že má stanovenou vyživovací povinnost k nezletilému synovi ve výši 2.000 Kč měsíčně. Výdaje za nájem vyčíslil částkou 3.240 Kč a za elektřinu platí 420 Kč měsíčně. Dále stěžovatel uvedl, že není zaměstnán, jelikož zaměstnavatelé vybírají jako nejvhodnějšího jiného uchazeče o práci, přičemž odmítnutí mu sdělují ústně, a proto nemůže tuto skutečnost doložit. Dle jeho názoru se jedná o objektivní příčinu, která brání tomu, aby si opatřil finanční prostředky vlastní legální prací. Opatření finančních prostředků mu ztěžuje skutečnost, že Úřad práce jej vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření nástupu do zaměstnání. Stěžovatel přitom podle svých slov učinil vše pro to, aby do zaměstnání nastoupil, pouze neměl peníze na vstupní lékařskou prohlídku. Uvedený problém se snažil překonat tak, že požádal o přímou peněžitou pomoc, avšak jeho žádost byla nezákonně zamítnuta. Oddělení zaměstnanosti od něj vyžadovalo, aby dávku na základní existenční potřeby použil na vstupní lékařskou prohlídku a následně z nepoužití těchto prostředků usoudilo, že zmařil nástup do zaměstnání. V Prohlášení, které stěžovatel předložil městskému soudu, nad rámec již řečeného doplnil, že má dluh vůči Všeobecné zdravotní pojišťovně ve výši 8.807 Kč, dále vůči finančnímu úřadu v částce 10.000 Kč, a vůči České republice rovněž ve výši 10.000 Kč. Jako výdaje na zdravotní pojištění do října 2019 stěžovatel uvedl částku 1.803 Kč měsíčně.

[3] Úvodem k posouzení stěžovatelovy žádosti městský soud poznamenal, že musí hodnotit nejen jeho příjmy, respektive vlastněný majetek na straně jedné, oproti výdajům na straně druhé, ale též to, zda stěžovatel objektivně nemá jinou možnost, jak si finanční prostředky k úhradě soudních poplatků opatřit. Zdůraznil přitom, že povinnost doložit nedostatek prostředků stíhá žadatele, přičemž soud sám jeho výdělkové a majetkové možnosti z úřední povinnosti nezjišťuje (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 – 50). Dále městský soud připomněl, že stěžovatel jako jediný příjem uvedl dávky sociální podpory a pomoci v hmotné nouzi v celkové výši 3.400 Kč, neboť zaměstnavatelé, u nichž se ucházel o práci, si vybrali jiné uchazeče, přičemž požadavek Úřadu práce, aby dávku určenou na základní existenční potřeby použil na vstupní lékařskou prohlídku vyžadovanou zaměstnavatelem, považuje stěžovatel za neadekvátní. Městský soud v této souvislosti nejprve zdůraznil, že stěžovatel netvrdil, ani nedoložil, že by byl objektivně, zejména ze zdravotních důvodů (či jiných, na jeho vůli nezávislých příčin), jakkoli omezen při hledání pracovního uplatnění. Dodal, že z jím předloženého rozhodnutí Úřadu práce ze dne 21. 5. 2019, č. j. MEA-750/2019-K, vyplývá, že mu byla nabídnuta pracovní pozice montážního dělníka výrobků, na kterou byl i přijat, a to od 15. 4. 2019. Konečně městský soud poznamenal, že oddělení hmotné nouze stěžovateli dne 11. 4. 2019 proplatilo požadovanou částku 500 Kč, avšak tento ji na zařízení a zaplacení vstupní lékařské prohlídky nepoužil a do zprostředkovaného zaměstnání nenastoupil.

[4] V souhrnu uvedeného dospěl městský soud k závěru, že stěžovatel nevyužil nabízenou příležitost zajistit si pravidelný příjem a nebýt tak nadále závislý pouze na existenčním minimu, na čemž nic nemění skutečnost, že mu částka 500 Kč byla proplacena z dávky na živobytí a nikoli v rámci dávky mimořádné okamžité pomoci. Zdůraznil, že

pokračování

stěžovatel je v produktivním věku, má vyživovací povinnost vůči nezletilému dítěti, a měl by tudíž činit vše pro to, aby si finanční prostředky na svou obživu a plnění uvedené povinnosti opatřil vlastní prací. Městský soud připomněl, že již v usnesení téhož soudu ze dne 14. 5. 2019, č. j. 14 A 55/2019 – 11, byl stěžovatel konfrontován se zamítavým posouzením své žádosti o přiznání osvobození od placení soudních poplatků, přičemž v rámci nynější žádosti neuvedl žádné nové relevantní skutkové okolnosti. Uzavřel, že institut osvobození od soudních poplatků je vyhrazen toliko pro výjimečné případy, v dané věci je však v objektivních možnostech stěžovatele, aby si prostředky k úhradě soudních poplatků zaopatřil vlastními silami, tj. prací. Městský soud proto jeho žádost o osvobození zamítl.

[5] Nad rámec řečeného městský soud doplnil, že důvodem k zamítnutí žádosti byla rovněž nevěrohodnost tvrzení stěžovatele o jeho majetkových poměrech, jestliže jím deklarované výdaje na bydlení převyšují jeho (jediné) příjmy v podobě sociálních dávek, a není proto zřejmé, z jakých prostředků hradí další nezbytné náklady na živobytí. Dle názoru městského soudu je přitom nepochybné, že stěžovatel musí mít nějaké finanční zdroje, z nichž dané náklady (na stravu, ošacení, léky, dopravu aj.) hradí, přičemž však jejich existenci, výši a původ soudu ničím nedoložil.

[6] Proti napadenému usnesení podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítl, že městský soud nesprávně vyhodnotil naplnění podmínek § 36 odst. 3 s. ř. s., přičemž zpochybnil jeho dílčí závěry, na základě kterých shledal, že je v objektivních možnostech stěžovatele si práci obstarat finanční prostředky k úhradě soudních poplatků. Z hlediska závěru, že mu byla nabídnuta pracovní pozice montážního dělníka výrobků, na kterou byl od 15. 4. 2019 přijat, konkrétně namítl, že zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, výraz „*přijetí*“ nezná. Chápat jím lze podle jeho názoru pouze nástup do práce ve smyslu § 34 odst. 1 písm. c) citovaného zákona, což předpokládá uzavření písemné pracovní smlouvy. Jestliže tuto městský soud neměl, nezaopatřil si dostatek podkladů pro svůj závěr, že stěžovatel byl od 15. 4. 2019 přijat na zmíněnou pozici.

[7] V další části své kasační stížnosti vyjádřil stěžovatel nesouhlas se závěry, které městský soud učinil v souvislosti s poukazem na skutečnost, že mu oddělení hmotné nouze proplatilo dne 11. 4. 2019 požadovanou částku 500 Kč na zařízení a zaplacení vstupní lékařské prohlídky. Jmenovitě namítl, že příspěvek na živobytí představuje účelovou dávku v hmotné nouzi určenou osobě, které nezbylo na život. Vstupní lékařská prohlídka však základní životní potřebou není. Zdůraznil, že od člověka v hmotné nouzi nelze požadovat, aby příspěvek na živobytí použil na vstupní lékařskou prohlídku s nejistým výsledkem, a sám tak dobrovolně ohrozil svou existenci. Takový postup stěžovatel považuje za zjevně odporující účtě k právu člověka na život, stejně jako i čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky. Uzavřel, že byla-li mu částka 500 Kč proplacena z dávky na živobytí, potom nemohla být na zařízení a zaplacení vstupní lékařské prohlídky.

[8] Stěžovatel dále namítl, že uvedl-li ve své žádosti o osvobození výdaje na bydlení, nelze z toho dovozovat, že rovněž měl prostředky k jejich úhradě, neboť jimi „*v dobré víře*“ mínil výdaje toliko předepsané. Závěrem své kasační stížnosti potom vyjádřil přesvědčení, že příčiny, pro které se dostal do situace znemožňující mu úhradu soudních

poplatků, nelze zásadně klást k tíži žádosti o osvobození. Zdůraznil, že již v žádosti uvedl, že není zaměstnán, jelikož zaměstnavatelé vybírají jako nejvhodnějšího jiného uchazeče o práci, přičemž mu odmítnutí sdělují ústně, a proto nemůže tuto skutečnost doložit. Dodal, že v žádosti rovněž zmínil, že se o zaměstnání uchází a je veden Úřadem práce, což doložil návštěvní kartou uchazeče o práci, avšak městský soud uvedené přesto ignoroval. Stěžovatel má za to, že doložil, že nedisponuje dostatečnými prostředky a splňuje tak předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Navrhl proto napadené usnesení zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné již samotným úvodem zdůraznit, že jakkoliv městský soud zmínil nevěrohodnost tvrzení stěžovatele ohledně jeho majetkových poměrů až zcela na závěr napadeného usnesení, jako určitý „*druhotný*“ důvod pro zamítnutí jeho žádosti o osvobození, obstál by tento dle názoru zdejšího soudu zcela nepochybně i sám o sobě. Městský soud totiž správně konstatoval, že již jen stěžovatelem deklarované náklady na bydlení (nájemné 3.240 Kč + elektřina 420 Kč, tj. celkem 3.660 Kč), převyšují jeho údajně jediné příjmy v podobě sociálních dávek (celkově 3.400 Kč). To za situace, kdy ve své žádosti o osvobození uvedl, že nedisponuje žádným osobním majetkem ani úsporami a zůstatek na jeho bankovním účtu k 30. 9. 2019 činil 292 Kč. Za zcela přiléhavý lze potom označit rovněž navazující poznatek městského soudu, že je nepochybné, že stěžovatel musí mít nějaké finanční zdroje na pokrytí svých (dalších) nákladů jako je strava, ošacení, léky apod., které však soudu ničím nedoložil. Jestliže přitom stěžovatel ve své kasační stížnosti vůči citovanému závěru namítá, že vyčíslil-li v žádosti o osvobození náklady na bydlení, nelze z toho dovozovat, že rovněž měl prostředky k jejich úhradě, neboť jimi „*v dobré víře*“ mínil výdaje toliko předepsané, nelze ani této jeho námitce přisvědčit. Z jím předloženého Prohlášení, konkrétně části „*X. Zá vazky*“, položky č. 34, zahrnující *dluhy* a půjčky žadatele, totiž nevyplývá, že by stěžovatel dlužil jakoukoli částku na úhradě nákladů souvisejících s bydlením. Městskému soudu ostatně ani nepředložil žádný doklad, z něhož by takový dluh vyplýval, jak po něm vyžadovalo poučení obsažené u odkazované části X. Prohlášení, a to ačkoliv u ostatních dluhů, které však v předmětné části formuláře uvedl, této povinnosti dostál. Jak přitom v napadeném usnesení městský soud správně poznamenal, v souladu s usnesením zdejšího soudu č. j. 7 Azs 343/2004 – 50 platí, že povinnost doložit nedostatek prostředků jednoznačně stíhá účastníka řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků. Pokud této povinnosti nedostojí, soud jeho výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje. Uvedená kasační námitka je proto nedůvodná, přičemž *již z důvodu nevěrohodnosti stěžovatelových tvrzení ohledně jeho majetkových poměrů lze konstatovat věcnou správnost napadeného usnesení*.

[12] Ačkoliv tak již na základě shora uvedených skutečností napadené usnesení ob stojí, přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení zbývajících kasačních argumentace stěžovatele,

pokračování

a to i s ohledem na skutečnost, že sám městský soud své rozhodnutí primárně založil na posouzení otázky objektivních možností stěžovatele obstarat si vlastními silami prostředky k úhradě soudních poplatků. Z hlediska této části odůvodnění napadeného usnesení stěžovatel nejprve namítl, že městský soud nemohl učinit závěr o jeho přijetí na pozici montážního dělníka výrobků, jestliže si před tím nezaopatřil písemnou pracovní smlouvu, která by dokládala jeho nástup na tuto pracovní pozici. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že dle obsahu napadeného usnesení vyšel městský soud v tomto bodě z rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Příbrami (dále jen „Úřad práce“) ze dne 21. 5. 2019, č. j. MEA-750/2019-K, kterým byl stěžovatel vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, a v němž se skutečně na str. 1 uvádí, že tento byl přijat od 15. 4. 2019 na pozici montážního dělníka výrobků z kombinovaných materiálů. Zdejší soud nicméně nepřehlédl, že součástí spisového materiálu je rovněž rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 25. 7. 2019, č. j. MPSV-2019/153569-912, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Úřadu práce ze dne 3. 5. 2019, č. j. 17265/2019/MEL, jímž bylo rozhodnuto nepřiznat stěžovateli dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu dvou lékařských zdravotních prohlídek. Důvodem zrušení zmíněného rozhodnutí přitom bylo nedostatečné zjištění skutečného stavu věci, přičemž odvolací orgán Úřad práce zavázal, aby ověřil, zda měl stěžovatel opravdu přislíbený pracovní poměr a byl vyzván zaměstnavatelem k doložení zdravotní způsobilosti pro výkon povolání.

[13] K uvedenému je vhodné dále doplnit, že stěžovatel ke své kasační stížnosti přiložil rozhodnutí ministerstva ze dne 26. 11. 2019, č. j. MPSV-2019/234686-912, kterým bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ze dne 10. 9. 2019, č. j. 32759/2019/MEL, jímž posledně zmíněný orgán opětovně nevyhověl žádosti stěžovatele o přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci poté, co jeho první zamítavé rozhodnutí bylo zrušeno právě shora zmíněným (prvním) rozhodnutím ministerstva č. j. MPSV-2019/153569-912. I v tomto případě přitom ministerstvo odvoláním napadené rozhodnutí Úřadu práce zrušilo. Z odůvodnění předmětného rozhodnutí č. j. MPSV-2019/234686-912 přitom vyplývá, že k obsahově totožné námitce stěžovatele, tj. *o neopatření si pracovní smlouvy* správním orgánem *k závěru, že tento byl přijat do zaměstnání ode dne 15. 4. 2019*, ministerstvo uvedlo, že Úřad práce se danými skutečnostmi zabýval, neboť si zajistil informace z odboru zaměstnanosti ÚP o stěžovatelovu přijetí do zaměstnání. Současně však ministerstvo Úřadu práce vytklo, že na zjištěné okolnosti ve svém rozhodnutí nebral ohled. Dále ministerstvo v citovaném rozhodnutí rovněž konstatovalo, že Úřad práce měl stěžovateli žádost o vyplacení částky 500 Kč na lékařskou prohlídku z dávky příspěvek na živobytí zamítnout, neboť toto není v souladu s účelem využití této dávky, a částku měl vyplatit v rámci podané žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc. Lze tedy konstatovat, že v pořadí druhé rozhodnutí ministerstva o odvolání podpořilo závěr o stěžovatelovu přijetí na pracovní pozici, z něhož městský soud vyšel. Vzhledem k datu jeho vydání, tj. 26. 11. 2019, je nicméně zřejmé, že tento z něj nemohl v době svého rozhodování vycházet, jestliže k vydání napadeného usnesení došlo již 5. 11. 2019.

[14] Ačkoliv by se tak na první pohled mohla zdát stěžovatelova kasační námitka zpochybňující podloženost závěru o jeho přijetí na pracovní pozici důvodná, je třeba dle názoru Nejvyššího správního soudu vnímat konstatování městského soudu v celkovém

kontextu odůvodnění napadeného usnesení. Zde totiž městský soud nejprve zdůraznil, že stěžovatel ve své žádosti o osvobození netvrdil a ani nedoložil, že *by byl objektivně, zejména ze zdravotních důvodů (či jiných, na jeho vůli nezávislých příčin), jakkoli omezen při hledání pracovního uplatnění*. Lze dodat, že takový důvod ostatně stěžovatel neuvedl ani ve své kasační stížnosti. Následně městský soud odkázal na shora rozebírané „přijetí“ stěžovatele na pracovní pozici od 15. 4. 2019, přičemž doplnil, že na zařízení a zaplacení potřebné vstupní lékařské prohlídky proplatilo oddělení hmotné nouze stěžovateli dne 11. 4. 2019 požadovanou částku 500 Kč (k této otázce blíže v další části tohoto rozsudku). Svými odkazy na absenci objektivních překážek pro pracovní uplatnění, přijetí do zaměstnání (v dalším průběhu správního řízení potvrzené, viz výše), i na vyplacení prostředků k uhrazení lékařské prohlídky, tedy městský soud směřoval k dílčímu závěru, že stěžovatel nevyužil nabízenou příležitost zajistit si pravidelný příjem a nebýt tak nadále závislý pouze na existenčním minimu. Na základě řečeného posléze vyhodnotil, že je v objektivních možnostech stěžovatele si vlastními silami opatřit finanční prostředky k úhradě soudních poplatků, a proto není na místě jeho žádosti o osvobození vyhovět. Kasační námitka zpochybňující stěžovatelovo přijetí na pracovní pozici, nadto vyvrácená následným rozhodnutím ministerstva (viz výše), tedy není jakkoliv způsobilá zpochybnit závěr městského soudu ve smyslu přístupu stěžovatele k možnosti zajistit si pravidelný příjem, z něhož by mohl hradit mj. též soudní poplatky. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud neshledal tuto kasační námitku důvodnou.

[15] Poslední kasační námitka stěžovatele bezprostředně souvisí se shora vyslovenými závěry, neboť jí zpochybnil možnost využití částky 500 Kč na zařízení a zaplacení vstupní lékařské prohlídky, jestliže byl tento obnos vyplacen z příspěvku na živobytí. I zde však nezbývá než zopakovat, že městský soud odkaz na vyplacení částky 500 Kč oddělením hmotné nouze dne 11. 4. 2019, respektive na její nevyužití k úhradě lékařské prohlídky, provedl na podporu shora uvedeného závěru o nevyužití možnosti stěžovatelem zajistit si pravidelný příjem. Podle rozhodnutí Úřadu práce ze dne 3. 5. 2019, č. j. 17265/2019/MEL, potom stěžovatel „dne 10. 4. 2019 požádal o vyplacení části dávky pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí ve výši 500,- Kč v hotovosti z důvodu vstupní lékařské prohlídky“ (důraz přidán). Ačkoliv přitom bylo citované rozhodnutí následně zrušeno (viz výše) nedošlo ke zpochybnění uvedené skutečnosti, což dokládá i druhé rozhodnutí ministerstva o odvolání č. j. MPSV-2019/234686-912, které taktéž hovoří o stěžovatelově žádosti „o vyplacení částky 500 Kč na lékařskou prohlídku z dávky příspěvek na živobytí“. Jestliže tedy platí, že stěžovatel pro tyto účely o vyplacení dané částky sám *požádal* a k jejímu vyplacení *došlo*, což ostatně jmenovaný nepopírá, přičemž ji avšak k uhrazení lékařské prohlídky následně *nevyužil*, lze městskému soudu plně přisvědčit v tom, že na jeho závěru o nevyužití možnosti zajištění si pravidelného příjmu stěžovatelem, nemůže nic změnit, že mu částka 500 Kč byla proplacena z příspěvku na živobytí a nikoli v rámci dávky mimořádné okamžité pomoci. Požádal-li si přitom sám stěžovatel o vyplacení částky pro účely lékařské prohlídky, nemůže Nejvyšší správní soud shledat důvodnou ani jeho nynější kasační námitku, že po něm vlastně nebylo následně možné požadovat, aby ji pro tyto účely použil, neboť by tím ohrozil svou existenci.

[16] Za uvedených okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud nepochybil, jestliže při akcentaci výjimečnosti institutu osvobození od soudních poplatků

pokračování

vyhodnotil, že bylo v objektivních možnostech stěžovatele, aby si prostředky k úhradě soudního poplatku zaopatřil vlastními silami, a jeho žádost proto zamítl. Jako nedůvodný je konečně třeba v této souvislosti označit jak stěžovatelův odkaz na jeho sdělení z žádosti o osvobození, že není zaměstnán, jelikož zaměstnavatelé vybírají jako nejvhodnějšího jiného uchazeče o práci, tak námitku, dle které městský soud neměl údajně zohlednit jeho tvrzení, rovněž obsažené v žádosti, že se o zaměstnání uchází a je veden Úřadem práce. Tyto skutečnosti totiž nejsou jakkoliv způsobily zpochybnit shora uvedené dílčí závěry, založené na konkrétních okolnostech stěžovatelova případu, na jejichž základě městský soud shledal, že jmenovaný nevyužil nabízenou příležitost zajistit si pravidelný příjem, respektive, jak uvedeno shora, že je v jeho objektivních možnostech, aby si vlastními silami (tj. prací) opatřil finanční prostředky potřebné k úhradě soudního poplatku.

[17] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení Městského soudu v Praze je zákonné. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[18] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalovaná pak v tomto případě účastníkem řízení o kasační stížnosti nebyla, proto Nejvyšší správní soud o jejím právu na náhradu nákladů řízení nerozhodoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. února 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu